

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. H.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 9. 2018, č. j. 17 A 49/2017 – 41,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 9. 2018, č. j. 17 A 49/2017 – 41, **se zrušuje a věc se mu vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 2. 2017, č. j. DSH/1289/17, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkové oddělení, ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. PO 5306/2016, přest. č. 113/02016/PD, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona překročením nejvyšší povolené rychlosti jízdy mimo obec o 27 km/h. Za to mu byla udělena pokuta dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona ve výši 2200 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji neshledal důvodnou a zamítl ji.

[2] Krajský soud nejdříve poukázal na to, že žalobce své námitky stran správnosti měření uplatnil poprvé až v žalobě; konstatoval, že správnost měření měl žalobce napadat již v odvolání, svoji liknavost nemůže zhojit až v soudním řízení. Námitku porušení § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tím, že správní orgán nevyzval žalobce k doplnění jeho odvolání neobsahující žádný text, jen přílohu, které navíc bylo zasláno opožděně, krajský soud shledal nedůvodnou, navržené související důkazy emailem ani znaleckým posudkem obsahu emailu neprovedl. Dále dle názoru soudu správní orgán námitku nesprávně fungujícího tachometru vypořádal dostatečně. Krajský soud shledal, že

námítka změření jiného vozidla a přiřazení této rychlosti žalobci je nedůvodná, neboť z podkladů jednoznačně vyplývá opak, především pak z výstupu z rychloměru. Soud shledal nedůvodnými i námitky nedostatečného prokázání proškolení policisty a zkreslení měření rychlosti tzv. slip efektem (měřením v zatáčce). Krajský soud shodně s názorem správních orgánů dospěl k tomu, že k ověření rychloměru postačuje platné osvědčení ČMI, navržené důkazy proto neprovedl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil kasační námitku dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžejní a prakticky jedinou námitkou stěžovatele je nesprávné posouzení toho, že žalovaný nezohlednil doplnění odvolání stěžovatele a tedy současně nevypořádal odvolací námitky. Dle názoru stěžovatele krajský soud zcela pominul podstatu žalobního bodu, v němž stěžovatel zpochybnil, že by obsahem předmětného podání byla pouze příloha s fakturou. Již v žalobě tvrdil, že e-mail obsahoval i text doplnění odvolání, a to přímo v těle e-mailu, toto doložil i printscreeny obrazovky s e-maily z 31. 1. 2017 a navrhl provést důkaz znaleckým posudkem „ohledáním elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně“, navrhl k tomu i znalce. Krajský soud za této situace pochybil, když pouze uvedl, že předmětný e-mail neobsahoval kromě přílohy žádný text, toto své tvrzení nijak neodůvodnil, zcela opomenul důkaz předloženým printscreenem e-mailu a ani nesdělil důvod, proč neprovedl tento i další navržené důkazy. Stěžovatel je přesvědčen, že chyba zřejmě nastala na podatelně správního orgánu, kde byl e-mail nesprávně vytištěn, což se může snadno stát. Proto stěžovatel zpochybnil obsah tohoto podání a navrhl důkazy. K relevanci printscreenu jakožto dostatečného přednesení verze reality odkazuje stěžovatel na judikaturu vztahující se k prokazování přítomnosti elektronického podpisu v e-mailu, mj. též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 9 As 117/2017 – 57, dle něhož je i návrh na důkaz znaleckým posudkem vhodným postupem. Stěžovatel považuje tuto judikaturu za přílehlavou, neboť řeší principiálně totéž, tedy skutečnou podobu e-mailu v elektronické verzi oproti spisu. Předmětné podání nadepsané jako „doplnění odvolání“ obsahovalo řadu argumentů zpochybňujících rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a tak bylo dle stěžovatele zásadní, aby soud posoudil, zda jej stěžovatel skutečně podal. V druhé části kasační stížnosti stěžovatel poukazuje na to, že si ani on, ani jeho právní zástupce nepřejí, aby byly jejich osobní údaje včetně iniciál zveřejněny ve vyhotovení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na internetu. Tento argument však sám stěžovatel označuje pouze za upozornění, nikoliv za kasační námitku.

[4] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že s námitkami nesouhlasí, setrvává na svém vyjádření ke správní žalobě a ztotožňuje se s rozsudkem krajského soudu; kasační stížnost dle jeho názoru není důvodná.

[5] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uvedených, přihlížel přitom k tomu, zda rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud posuzoval vzhledem k obsahu kasační stížnosti pouze námitku nesprávného posouzení obsahu doplnění odvolání. Nejvyšší správní soud úvodem poukazuje na to, že správní ani soudní spis neobsahují plné znění ani kopii předmětného podání, daný e - mail jako takový nebyl vůbec vytištěn a do spisu byla zařazena pouze jeho příloha. Žaloba však printscreen tohoto e-mailu obsahovala, včetně plného znění textu dokumentu, který měl být v těle e-mailu obsažen. Stěžovatel se domáhal především určení, zda podání skutečně tento text obsahovalo; námitky v něm uplatněné považuje pro rozhodnutí žalovaného za stěžejní. Krajský soud se s touto námitkou vypořádal pouze sdělením, že e-mail žádný text kromě přílohy neobsahoval, na námitky nereagoval a přílohami žaloby se vůbec nezabýval. Nejvyšší správní soud zde shledal zásadní pochybení v postupu krajského soudu, když se nikterak nezabýval navrženými důkazy, které pro posouzení otázky, zda se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami, zcela jistě byly relevantní, přitom jejich neprovedení ani nijak neodůvodnil. V takovém postupu spatřuje Nejvyšší správní soud pochybení, jež mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí krajského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel musí mít možnost zpochybnit obsah podání a krajský soud je povinen vypořádat jeho návrhy na dokazování printscreenem i znaleckými posudky. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pokud krajský soud žalobní námitky a navrhované důkazy považuje za nadbytečné a nevhodné, je povinen se s nimi vypořádat alespoň tím, že uvede, z jakého důvodu k námitce nepřihlíží či proč dané důkazy neprovede. Ohledně relevance printscreenů jakožto důkazního prostředku se Nejvyšší správní soud zcela shoduje se závěry stěžovatelem odkazovaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 9 As 117/2017 - 57: *„Je jistě pravda, že s jednotlivými částmi mohlo být manipulováno, jelikož se jedná o důkazní prostředek, na jehož vytvoření se podílel sám stěžovatel. Na svém počítači otevřel jednotlivá okna a jejich obsah soudu pouze zprostředkoval. Nelze s naprostou jistotou vyloučit možnost, že některá okna nesouvisí s e-mailem, který měl být odvoláním v projednávané věci, nebo že byl pozměněn jejich obsah. Není ale možné automaticky předpokládat, že tak stěžovatel postupoval. K takovému závěru by krajský soud musel mít jasné a dostatečně konkrétní indicie, které ale nebyly v projednávané věci identifikovány.“* Přestože uvedený rozsudek řeší otázku platnosti elektronického podpisu, výše uvedený závěr lze plně aplikovat i na případ stěžovatele, neboť v obou případech byl zpochybněn obsah elektronického podání a důkazní situace je obdobná. Za popsané situace bylo na místě zabývat se tím, zda tělo e-mailu skutečně text doplnění odvolání obsahovalo, tak jak tvrdí stěžovatel a teprve poté by bylo možné vyhodnotit, zda se žalovaný měl zabývat i námitkami, které měly být součástí předmětného podání. Vzhledem k tomu, že se kopie předmětného e-mailu ve spisech vůbec neobjevuje (pouze jeho příloha), nelze ani *a priori* vyvodit, že e-mail žádný text neobsahoval. Za této důkazní situace měl soud přistoupit ke zjišťování skutečného obsahu e-mailu, a to např. i předvoláním osoby znalé v oblasti informačních technologií z řad zaměstnanců žalovaného, jinými slovy, měl se zabývat tím, zda tvrzení stěžovatele lze zpětně ověřit v uchovaných dokumentech, či způsob odeslání e-mailu obsahující doplnění odvolání byl či je technicky možný.

[9] Nejvyšší správní soud se upozorněním stěžovatele a jeho právního zástupce ohledně jejich nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů na internetu nezabýval, neboť tato námitka zcela mívá podstatu věci, která je předmětem soudního řízení.

[10] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; v něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu